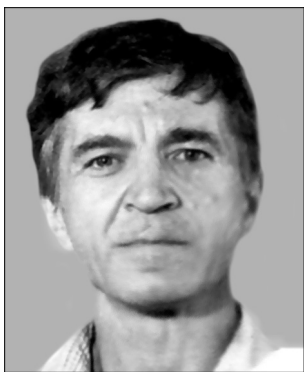

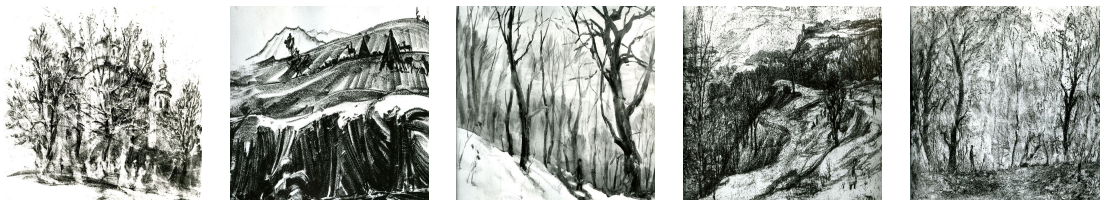
Д. В. Степовик

Навроцький Анатолій Васильович

НАВРОЦЬКИЙ Анатолій Васильович (08. 02. 1934, Київ – 12. 12. 2002, там само) – графік. Член НСХУ (1983). Закін. Київський художній інститут (1959; викл. В. Касіян, І. Плещинський). Відтоді працював у Києві: худож. ред. ж. «Зміна», видавництв «Музична Україна» (1959–60) та «Радянська школа» (1960–64); ст. майстер естамп. цеху обл. відділ. Худож. фонду УРСР (1964–65); художник палацу «Жовтневий» (1965–66), Інституту кібернетики АН УРСР (1966–76), графіч. цеху Комбінату монум.-декор. мистецтва (1976–83). Учасник міських, всеукр., всесоюз. мистецьких виставок від 1959. Автор станк. графіч. пейзажів, портретів, темат. робіт, книжк. іл. у техніках офорта, гуаші, акварелі, літографії, ліногравюри. Для творчості Н. характерні виразність, несподівана композиція, експресія.

Фотоілюстрації

Основні твори

серія плакатів «Юні герої» (1950-і рр.); «Києво-Печерська лавра. Весна» (1952), «Думи мої, думи...» (1961), «Старе дерево», «В. Шкурба» (обидва – 1969), «Березень» (1970), «Зима в Карпатах» (1971), «Квітнева ніч», «На Говерлу» (обидва – 1972), «Автопортрет» (1975), «Скрипаль», «Осінні квіти» (обидва – 1976), «Києво-Печерська лавра» (1981), «Остап Вишня»

(1982); іл. – до кн. «Северная повесть» К. Паустовського (1959), «Кобзар» Т. Шевченка (1964), «Мисливські оповідання» Остапа Вишні (1982); серії – «Юні фігуристи» (1965), «Мій Київ» (1972), «Чернігівські дороги», «По Єнісею» (обидві – 1974), «Далекий Схід» (1977), «Седнів» (1981–82).

Бібліографічний опис:

Навроцький Анатолій Васильович / Д. В. Степовик // Енциклопедія Сучасної України [Електронний ресурс] / Редкол.: І. М. Дзюба, А. І. Жуковський, М. Г. Железняк [та ін.] ; НАН України, НТШ. – К. : Інститут енциклопедичних досліджень НАН України, 2020. – Режим доступу: <https://esu.com.ua/article-70836>

2001-2025 © Ця енциклопедична стаття захищена авторським правом згідно з чинним законодавством України ([докладніше](#)).